



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

Secunda Columna Fiduciæ, Iesus Christus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

est, qui nos magis amat, quam ipsi nosmet amamus, & omnimoda beneficiendi ac succurrendi pollet potestate. Imitandus hac in re Christus Dominus, qui cum eò miseriarum redactus esset, ut clamaret: *Deus Deus meus, ut quid dereliquisti me*; paulò post fiducià admirabili vitam, animamq; suam Paternæ curæ committit, exclamans: *Pater in manus tuas commendo spiritum meum.*

exemplo
philippi
secundi.

1. 6. 4.

Quantum tranquillitatis & pacis in hac filij erga Patrem cælestem fiducia reperiat animus, expertus est Philippus secundus Hispaniarum Monarcha, qui supremæ ægritudinis tempore verba quæ sequuntur, à filia sua Elizabetha, ex Blosij Enchiridio sapius sibi legi voluit: fortè hoc te angit, quòd ignores, quomodo te migrantem Deus excepturus sit, utrum ad æternam paradisi requiem, an ad transitoriam purgatorij pœnam: non est necesse aliquid horum scias: sicut tibi placet dulcedo divinæ misericordiæ peccata dimittens; ita displicere non debet pulchritudo divinæ justitiæ peccata expiantis. Perfecti viri, quò dignius emendare possent, quidquid in benignissimum Redemptorem suum commiserunt, parati essent non solum ad Purgatorium, sed & ad infernum descendere, si divinæ Justitiæ decor id omnino exigeret; ista cer-

titudo tibi sufficiat, quòd habeas Dominum pijsimum (addo ego, & Patrem amantissimum) qui potest, & vult salvare te, si humiliter confidas in eo, non in te. Multū illi placeamus, dum voluntatem, ejus ita diligimus, & providentiæ ipsius tam plenā fiduciā in spiritus humilitate nos committimus; ut etiam nescire gaudeamus, quid ipse circa nos agat.

Dixit aliquando Deus S. Lugardi: Si intelligas hæc verba, *Portio tua ego sum*, nihil aliud requires; & reliqua tibi auferri facillè permittes, dummodo me retineas. Experimur ubi eò pervenimus; veram esse S. Augustini *in sent.* sententiam: *Quisquis Deum, non se ipsum amat, verò se amat*; qui enim non potest vivere de se, moritur utique amando se: displicentes amati à Deo sumus, ut fieret in nobis, unde placeremus.

Secunda Columna Fiduciæ, Iesus Christus.

Magnam ad Fiduciam incitamentum est Mediatoris nomen, quod Christus jure optimo promeritus est: dum tanto dispendio suo humanum genus Patri reconciliavit, & medius inter Justitiam pœnas pro peccatis exigentem; & hominem multis

5.
Mentis
Christi
Mediatoris.

Kkkk 3

titulis

titulis reum se constituit; pro illo fecit satis; ac magnam deinceps timendi materiam sustulit, majoremque fidendi ansam supeditavit.

Et Advocati.

2. Voluit etiam Advocatus appellari, quia causas & lites, quibus ob crimina admitta de capite nostro agitur, agendas suscepit, & nullam unquam perdidit omnibusque, qui negotium suum illi commiserunt, absolutionem semper obrinuit. Quin imò illis operam & subsidium offert, qui vel ignorantia, vel foecordia capitis periculum negligentes illud non requirunt, ut fecit Samaritanæ, Zacchæo, & pluribus alijs, atque in hoc se delectari ostendit, ut fame prope enecti, ad opiparæ mensæ conspectum solent recreari.

L. 5. c. 186.
Patet raro
exemplo.

Rem admirabilem ex processibus pro canonizatione B. P. Francisci Borgiæ desumptam narrat P. Nirenbergius in ejus Patris vita Hispaniæ conscripta. Dum Pater Franciscus iter haberet per aliquod Hispaniæ oppidum, intellexit virum nobilem de vitâ periclitari, & tamen nolle confessione, & accusatione Peccatorum se ad mortem disponere: positus Pater ante crucifixi, quam secum ferebat effigiem genibus, Christum suppliciter rogat, vellet homini misero succurrere. Audivit Christus ejus preces, dixitque iret

ad ægrum; se in habitu medici compariturum, & dum ad confitendum peccata hominem inducere conaretur, simul opem se laturum: quod & præstitit, quamdiu Pater hominis pertinaciam frangere & confessionem persuadere nisus est. Quod dum frustra fit, disparuit, & paullo postetiam Pater domum repetit, atque ibi ante Crucifixum prostratus ardentius, quam antè deprecatur, sibi que salutem animæ istius donari efflagitat. Tum ad illum Christus: Vides, inquit, quam miseri istius hominis salus mihi cordi sit; vade & me in effigie ad illum defer. Redit itaque ad ægrum Pater, & Crucifixi effigiem ostendens, per immensam, quam ejus causâ Christus in cruce moriens testatus est charitatè, illum etiam atque etiam rogat, ut beneficio sanguinis pro se effusi, uti velit; dumque ille non seditur, ecce omnia crucifixi vulnera, sanguine manare incipiunt, & Christus ipse voce intelligibili in medium adferens ea, quæ pro ejus salute passus est, monet ut in bonum suum ea convertat: cûque hic in pervicacia perseverat, tum avulso à cruce brachio, sanguinem è latere suo defluentem manu corripit, illud in ejus faciem projicit, dicens: Quandoquidem in tui salutem hoc sanguine uti non vis, sit ille tibi in con-

in ca. 5.
7.
Confir-
matur
dicitur
Theres

condemnationem ; tum miser blasphemans continuò expiravit. Quis ad tantæ charitatis iteratam demonstrationem, & ad spem in tam benigno, & munifico patre collocaudam, non excitetur. Quis in ejus vulneribus & cruce ingens sibi constitutum præfidiū non videt ? quod exemplo opulionum Arabiæ faciendum monet B. Franciscus Salesius : In Arabia, inquit, dum cælum obnubilatur, & tonitrua, fulguraque, & fulmina congeminantur, Pastores se gregemque suum subter Laurum deducunt, ut ejus ramis ab omni injuria defendantur ; ita nos dum res adversæ minantur & ingruunt, ad sanctæ Crucis umbraculum confugere oportet, & fidendum, Deum amanti, & in Christi meritis spem collocanti omnia prosperrimè ad animæ salutem cessura,

In cas. au. manf. 6. c. 7. Confirmatur doctrina S. Theresiæ.
 Auctor est S. Theresia, ut cum paupertatis nostræ, & imperfectionum nostrarum consideratio nos angit, tum iis omissis & quodammodo oblivioni traditis, reservatâ quadam in genere peccatorum memoriâ nos in divinæ misericordiæ sinum abiciamus, ut cum solvendo non sumus, ipse misericordiâ, qua erga peccatores utitur, supplere dignetur : additque quandam personam (arbitror ipsammet fuisse) cum angeretur nihil sibi suppere quod Deo

offerret, Christum pro anxietatis istius levamine suos omnes dolores & labores illi donasse, monuisseque, ut illos tanquam jam suos æterno Patri præsentaret ; à quo tempore ita recreatam, & locupletem illam fuisse, ut tantidoni oblivisci non posset, cujus vel sola memoria novos semper animos adderet.

Simili ferè cogitatione animabat se alius ; dicebatque sibi : si homo opulentus & liberalis alicui pauperi mille ducatos testamento legasset, eosque in fida amici manu, quoties pauper peteret, numerandos certâ quantitate deposuisset ; pauper ille, etsi tanto munere indignus, legantis testamento confusus, ad illam eleemosynam obtinendam tanquam jus ad illam habens audacter accederet, & si aliquis objiceret indignitatem, illumque vellet ided repellere, meritò responderet ; pecuniam illam non à se exigi, quasi meritis suis debitam ; sed alterius bonâ erga se voluntate obfignatam, ut quoties ejus qui legavit nomine eam peteret, continuò sibi numeretur ; ita ferè nobiscum egit Christus, dum dixit : *Petite & accipietis* ; ita nos docet mater nostra Ecclesia, tam sæpè in petitionibus suis repetendo : *Per Dominum nostram JESUM Christum.*

Proprium est Patrum, qui divitiis

Et cujusdam alterius

vitiis abundant, optare sibi superesse liberos, in quos illas transfundant: ita Christum libenter baptismi & pœnitentiæ Sacramento novos quodammodo filios acquirere ait S. Macarius; ut de gratiarum suarum thesauris, quos tam copiosos morte suâ comparavit, illos locupletet; & dum non ditescunt, illorum culpæ negligentiaq; id esse tribuendum.

Hom. 2.

8.

Et P. Balthazar Alvarez.
In ejus
vita c. 39.

P. Balthazar Alvarez sequentibus considerationibus velut de cælo inter meditandum immisissimum in modum ad fiduciam in Christo collocandam animatum se sensit. Si aliquis, aiebat, te offendisset, & culpam suam agnosceret, & ad omnem se satisfactionem offerret, ac inde futurum emendationem promitteret; rem tibi gratâ faceret, & si tuo ad id auxilio opus haberet, illudq; rogaret, per libenter impenderes. Præterea si ab illo plurimum diligi optares, tecumq; velles ut arctam firmatq; iniret amicitiam: si ad hoc tuo subsidio egeret, illudq; à te etiam atque etiam flagitaret; continuò illud largireris, quia illum amas, & ab illo singulariter amari desideras: an non tantumdem de Christo tibi polliceris, qui amore tui mortuus est, & paratior est ad suas gratias tibi erogandas, quàm tu ad illas petendas, & optandas.

S. Chryostomus ad fiduciam obtinendâ remissionis peccatorum hac similitudine nos excitat: Si aliquis debitorem suum ob decem obolos compingeret in carcerem; & superveniens amicus potens & dives, non tantum illos decem obolos pro incarcerato persolveret; sed majorem auri & argenti summam pro illo depigneret, illumq; è carcere eductum & magnifico currui impostum in domum suam deduceret, decem obolorum debitum amplius illi nocere non posset: ita nobiscum egit Christus, qui tantum amplius persolvit, quàm debiti nostri ratio exigebat, quantum aquæ guttulam oceani vastitas excedit.

Neque hîc se continuit Christi erga nos liberalitas; sed fecit quod aliquis Monarcha erga pauperem impensè munificus, qui ejus debitis persolutis, insuper apud aliquem amicum ingentem pecuniæ vim seponeret; ut quotiescumque pauper subsidio egeret, & Regis nomine à depositario pecuniam peteret, abundè illi suppeditaretur: Meritò sanè tanta erga pauperem illum Regis humanitas, non tantum in ejus animo amorem erga Regem, sed magnam etiam fiduciam excitaret.

Hæc altè imprimenda memoriæ, & cogitatione frequenter versanda sunt, præsertim ubi animus,

9.
Similitudine
luto debitor
Hom. 10.
in Epist.
ad Rom.

10.
Et alia
ligno ar
quis in
tanti.

Ep. 9.

Et Sa
ronis
cio de
vulne

mus, peccatorum & infirmitatis
suae conscius, & vacillans velut
folium aut arundo vento timoris
huc illuc agitur: quod B. Fran-
ciscus Sales, qui à rebus occur-
rentibus pios ad virtutem sensus
& motus faciliè hauriebat, hoc
eventu didicisse se narrat. Vidi,
inquit, ab aliquo tempore puellã
rusticanam, situlam aquã plenam
capite gestantem, in cuius medio
lignum aliquod posuerat: rogavi
quid illud lignum ibi ageret: re-
spondit illa, ibi positum fuisse,
ut motum aquæ sisteret, ne effun-
deretur: tum ego mecum ait:
Ergo Christi crux in medio cor-
dis mei collocanda est in poste-
rum, ut affectus & motus illius
attemperet, & contineat; ne in
angores aut mentis perturbatio-
nes se diffundat. Alia epistola hoc
ipsum seriò magis inculcat: Ne
maneamus, inquit, in nobis, sed
mente, intentione & fiducia do-
micilium figamus in aperto latere
Christi; nam sine illo nihil possu-
mus, & licet possemus, nollemus
tamen aliquid sine illo aggredi:
Totum in illo; Totum per illum,
Totum cum illo; Totum propter
illum habere nos oportet; Totum
nostrum ipse est.

11.
Et Salme-
ronis judi-
cio de
vulnere

Ad hoc valet plurimum pia
Patris Salmeronis cogitatio, qui
ait, Christum voluisse, demum
post mortem sibi lanceã latus a-
periri; ut ostenderet charitatem

suam tormentorum & ipsius ^{lateris}
mortis atrocitate extinctam non ^{Christi.}
esse, sed fortiozem morte fuisse,
neque velle se propter acceptas
injurias à benefaciendo desiste-
re; sed se illis, à quibus tam indi-
gnè habitus fuerat, asylum ac
locum refugij construere in cor-
de suo, ubi se ab ira Patris aeterni,
& Justitiæ divinæ pro tanto sce-
lere pœnas repetentis gladio ab-
seondant, inò ut aditum ad gra-
tias, & thesauros, quos moriens
acquisivit, per illud panderet:
quod ipsum S. Thomas Apосто-
lus nos docuit.

Ubi enim plus mente, quàm
manibus in Christi vulnera, &
apertum latus ingressus est, ex-
clamavit: *Dominus meus, & Deus*
meus. Quibus verbis fidei, amoris,
fiduciæque plenissimis, à se quo-
dammodo egreditur, in tam boni
Magistri & Domini arbitrium
clientelamque totus abit jam se-
curus. Quid enim timeret sub
Domino, Deoque tam potente,
tam amante? Dominus aliquis
inter homines vel canem suum
contra fustem verberantis defen-
dit, & caniculam à Molossi dente
protegit: quantò magis Christus
contra dæmonum insultus clien-
tes suos tuebitur? Ad Domini
jussu latratum cohibet impor-
tunus canis, quantò magis ad
Christi imperium hostis tartar-
eus in medio nocendi ardore
LIII sub-

subsistet? *Data*, inquit Christus, *mibi est omnis potestas in celo, & in terra*; ut proinde qualibet furia, quantumlibet infesta & minax, cum volet ille, dicere cogatur illud *Isaïæ: Dominus Deus noster silere nos fecit.*

12. A peccatis nostris auditenda cogitatio.

Platonis discipulus obturare jussit fenestras, è quibus prospectus erat in mare, ne à quiete studijs necessaria à turbulenti & furentis maris intuitu avocaretur: ita à rebus, quæ nos turbant, avertere oculos nos oportet, & in solū Iesum, ejusque vulnera, quæ pacem mundo attulerunt illos convertere. Petrus dum obtutu fixus hæret in Christo, calcat mare; dum oculos in flantem ventum detorquet, submersionis periculum incurrit. Idem solet timidus mortalibus contingere, dum ad discrimen magis, quàm ad Christi tutamen, & potentiam attendunt. Quantum verò ejus vulnera in nos amorem testentur, audiendus est ipse loquens S. Brigittæ, dum illam ad amorem, & fiduciam, sui erga illam amoris testimonio provocare contendit: Tu autem, inquit, filia mea, dilige me toto corde, non sicut filium aut filiam seu parentes, sed plulquam aliquid in mundo: quia ego, qui creavi te, nulli membro meo peperci ad supplicium pro te, & adhuc tantâ charitate animam tuam diligo, ut potius quàm eâ care-

Ad Christi amorem in nos. 1. cap. 1.

rem, adhuc iterum, si possibile esset, pro ea cruci affigerer. Utque eam potentiùs ad utrumque, amorem scilicet & fiduciam, accederet, addit; magis paterer cor meum vulnerari & dividi, quàm te carerem. Simili te amore à Christo velim tibi persuadeas, cum ipse eidem sanctæ dixerit: Talis mihi etiamnum voluntas est, qualis fuit pendenti in cruce; idem enim sum modò, qui tunc fui, quando latroni misericordiam petenti peccata omnia dimissi, & cæli portas aperui.

Hoc ipsum colliges ex ratiocinatione S. Thomæ: qui S. Lucæ verba ista expendens, apud quem Christus dicit: *Congratulamini mihi, quia inveni drachmam quam perdideram.* Notabile, inquit, est, quod non dicit se emisse; sed invenisse, licet pretioso sanguine & asperâ passione genus humanum. (quod per drachmam illam significatur) comparavit; ita scilicet generis humani redemptionem desideravit, ut hoc modo illum posset recuperare, & ad beatitudinem, ad quam creatus erat, revocare inventionem reputavit. Similiter notabile est, quod omnes Angelos convocat ad congratulandum, non drachmæ, nec homini; sed sibi: quasi homo Dei Deus esset, & tota salus divina ab ejus inventionem deperderet: & quasi sine ipso beatus esse non posset.

Hunc

15.
Qgem
metire ex
Dæmonis
odio in
nos.

Hunc Christi erga nos amorem persuadere etiam potest alia ratio à Dæmonis in nos odio petita. Quis enim inficiari audeat odium Dæmonis in hominem, ab amore Christi erga eundem infinitis parasangis superari? Si Diabolus, teste S. Petro, tanquam Leo circuit quærens quem devoret, credendum est attentius vigilare Christum, ut succurrat & protegat: si tantus est ad perdendum hominem ardor in Dæmone, ut dixerit aliquando, si extaret à terra in cælum cuspidibus acutis armata columna, se corpore passibili assumpto lubenter per illam perrepturum vulneribus plagiisque concidendum, ut unicam animulam secum ad inferos pertraheret; quid non ageret Christus, ut unicam ad cælos evehat? Ecce quantam in amico tam sincero, tam potenti, tam erga salutem nostram propenso fidendi materiam habeamus.

Et simili-
tudine ad-
umbra,

Fac filium Regis tanto miserum aliquem amore prosequi, ut in medias flammam insiliat, ut illum semivivulum inde eripiat; imò cum intelligit miserum iudicis sententiâ ad rogum damnatum esse, nec inde liberari posse, nisi ipse licet regis filius flammis illis concremetur; eam libenter conditionem acceptare, & incendio alterius loco consumi. Quis tantam charitatem non admiretur? Quòd

si deinde ille Regis filius virtute divinâ revocaretur ad vitam; quàm quæso illum amaret, omnibus officijs, & gratiarum actione prosequeretur, miser ille, qui ejus beneficio, & crudeli morte rogum evasit; quàm illi fideret, si in aliquo ejus operâ subsidioque indigeret, præsertim si amorem non mutasse, sed potius auxisse, & materiam illum demonstrandi unde quæere intelligeret? Hæc omnia, si propius aspicias, in Christo singulariter locum habere reperies.

Tertia Columna Spei, & Fidei B. Virgo.

REtè advertit S. Chryso-
stomus, eum, qui ab Imperatore aliquid obtinere desiderat, nec ad illum audeat accedere, ad fratrem Imperatoris, aut alium ex aulicis Imperatori charis se convertere, ut ejus interventu, & favore id impetret, quod intendit: tum verò Imperatorem aulico suo dicere; In tui gratiam, id concedo quod petitur, alteri illi alioquin non daturus: ita nobiscum Deum agere existimemus, cum nobis omni beneficio indignis, ad B. V. aut alterius sancti pro nobis intercedentis preces aliquid à Deo conceditur.

Hom. 4. o-
peis im-
perfeiti.

14.
B. V. Pa-
tuicio.

In annalibus Minorum duarū
L III 2 scala